

Arrest

nr. 141 982 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 84 489 van 12 juli 2012 wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zijn tweede, derde en vierde asielaanvraag werden niet in overweging genomen. In zijn vijfde asielaanvraag stelde verzoeker dat hij tijdens zijn eerdere asielaanvragen valse asielmotieven heeft aangebracht. In werkelijkheid ontvluchtte hij Afghanistan omdat hij zich beperkt zag door de extreem islamitische opvattingen van zijn vader. Omwille van zijn verblijf in België en in een kerk in België vreest verzoeker gedood te worden door zijn vader en zijn stamgenoten bij terugkeer naar Afghanistan. Zijn vijfde en zesde asielaanvraag werden door de commissaris-generaal niet in overweging genomen bij gebrek aan geloofwaardigheid van de nieuw aangebrachte elementen. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige zevende asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vijfde en zesde asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij is opgegroeid in een extreem-islamitische familie en dat hij zijn vader en zijn stamgenoten vreest omwille van zijn verblijf in een kerk in België.

Ter ondersteuning van zijn onderhavige asielaanvraag legt verzoeker tien foto's en een schrijven van zijn advocaat neer. In het schrijven verwijst hij naar de neergelegde foto's en een Youtubefilm. Daarnaast werpt verzoeker in de brief andermaal op dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest omwille vanwege zijn eigen familie, de lokale bevolking en de Taliban omdat hij omwille van zijn verblijf in een kerk als afvallig beschouwd gaat worden. Tevens uit verzoeker de vrees dat hij in Afghanistan gemarginaliseerd gaat worden omdat hij meer dan vijf jaar buiten Afghanistan verblijft waardoor hij niet meer als een Afghaan denkt en handelt. Voorts brengt verzoeker in het schrijven aan dat hij vreest het onderwerp van gedwongen rekrutering te zijn in Afghanistan omwille van het lidmaatschap van zijn vader bij Hezbi Islami en zijn leeftijd. Tenslotte stelt hij dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming voorzien in artikel 48/4 §2,b van de vreemdelingenwet omdat hij aangetoond heeft dat hij vier jaar in België verblijft en totaal verwesterd is.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad stelt vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen en ze in Afghanistan deze beelden gezien hebben via de Afghaanse tv en ook via de satelliet tv kanalen, toont allerm minst aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop mensen in Afghanistan op de hoogte kwamen van zijn deelname aan de acties in België. Dat hij via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden, doet aan voorgaande overwegingen allereerst geen afbreuk en wordt bovendien niet op objectieve wijze aangetoond. Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting weer over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.

In de mate verzoeker verwijst naar de guidelines van het UNHCR waaruit blijkt dat de Taliban personen bedreigd en/of doodt die handelen in strijd met de regels van de Taliban of met de Taliban's interpretatie van de islamitische principes, normen en waarden, wijst de Raad er op dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van zijn verblijf in een kerk of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij met psychologische problemen kampt gezien hij minderjarig was toen hij Afghanistan verliet en meer dan twee jaar dakloos is, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker geen medische attesten bijbrengt die zijn beweerd psychologische problemen staven. Het is nochtans aan verzoeker om aan de hand van objectieve stukken aan te tonen dat hij omwille van zijn psychologische toestand niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij psychologische problemen heeft gekend en kent, en dat het voor haar onmogelijk is om medische hulp te krijgen en een medisch attest voor te leggen ter ondersteuning, nu zij illegaal is, dakloos, en in een kerk verblijft. Verzoekende partij argumenteert dat CEDOCA geen enkel onderzoek heeft gepleegd naar het gewoonterecht dat op haar van toepassing zal zijn, waardoor de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden. Verzoekende partij meent tevens dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming gelet op haar langdurig verblijf in België en het feit dat zij minderjarig was toen zij in België aankwam. Zij licht toe dat zij 17 jaar en enkele maanden was bij aankomst en dat zij sinds 8 of 9 maanden geen contact meer heeft met haar familie omdat zij in een kerk verblijft. Verzoekende partij preciseert voorts dat zij Tadzjie is uit de provincie Kabul, district Paghman, en dat in haar regio zowel Pashtoun als Tadzjiekten leven. Zij stelt dat moet gekeken worden naar de tradities en de gewoonten van de mensen, van de lokale bevolking en wat deze willen of niet willen. Volgens verzoekende partij is het duidelijk dat de lokale bevolking van haar plaats van herkomst haar niet meer terug wil in hun gemeenschap omdat zij in een kerk verbleef. Verzoekende partij licht toe dat zij ongeveer 10 jaar naar school ging, maar eigenlijk maar 1 à 2 keer per maand werkelijk ging. Verzoekende partij vraagt om nog rekening te houden met de moord in de kerk waar zij getuige van geweest is en wat haar ook psychologisch heeft getekend en zij stelt dat zij dienaangaande door de federale politie werd gecontacteerd die voorhield dat de getuigen psychologische ondersteuning zouden krijgen.

Betreffende verzoekende partij haar algemene bewering dat zij psychologische problemen heeft gekend en kent, en dat het voor haar onmogelijk is om medische hulp te krijgen en een medisch attest voor te leggen ter ondersteuning, nu zij illegaal is, dakloos, en in een kerk verblijft, erkent de Raad dat in de gegeven omstandigheden verzoekende partij in een moeilijke positie verkeert. De Raad stelt echter vast dat uit niets blijkt dat verzoekende partij (ernstige) pogingen heeft ondernomen om voor haar verklaarde psychologische problemen, eventueel via een NGO/een daklozenorganisatie of via iemand van de

kerkgemeenschap waar ze stelt te verblijven, medische hulp te verkrijgen. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk hiertoe inspanningen te hebben gedaan, doch zij hult zich in blote beweringen. Zij legt geen enkel begin van bewijs neer ter staving van haar verklaarde psychologische problemen en/of van eventuele pogingen om zich hiervoor medisch te laten bijstaan/behandelen.

Met betrekking tot de moord in de kerk waarvan verzoekende partij hier in België getuige zou zijn geweest en welke haar ook psychologisch zou hebben getekend, wijst de Raad erop dat dit geen enkel verband houdt met haar situatie in Afghanistan en haar verklaarde vervolgingsproblemen aldaar. Verzoekende partij legt overigens geen enkel begin van bewijs neer ter staving van haar bewering getuige te zijn geweest van die moord, en zij toont niet aan getracht te hebben om via de politie, die dit zou hebben voorgehouden, hiervoor psychologische ondersteuning te (proberen te) verkrijgen.

Waar verzoekende partij laat gelden dat het duidelijk is dat de lokale bevolking van haar plaats van herkomst haar niet meer terug wil in hun gemeenschap omdat zij in een kerk verbleef, en zij stelt dat moet gekeken worden naar de tradities en de gewoonten van de mensen, van de lokale bevolking en wat deze willen of niet willen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“De Raad stelt vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen en ze in Afghanistan deze beelden gezien hebben via de Afgaanse tv en ook via de satelliet tv kanalen, toont allerm minst aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop mensen in Afghanistan op de hoogte kwamen van zijn deelname aan de acties in België. Dat hij via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden, doet aan voorgaande overwegingen allereerst geen afbreuk en wordt bovendien niet op objectieve wijze aangetoond. Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting weer over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.*

In de mate verzoeker verwijst naar de guidelines van het UNHCR waaruit blijkt dat de Taliban personen bedreigt en/of doodt die handelen in strijd met de regels van de Taliban of met de Taliban's interpretatie van de islamitische principes, normen en waarden, wijst de Raad er op dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van zijn verblijf in een kerk of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.”

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die hieraan afbreuk doen of deze vaststellingen in een ander daglicht vermogen te plaatsen. Nu verzoekende partij, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, op generlei wijze aannemelijk maakt persoonlijk problemen te (zullen) kennen in Afghanistan naar aanleiding van haar verblijf in een Belgische kerk, was CEDOCA er allerm minst toe gehouden onderzoek te voeren naar het gewoonterecht dat dienaangaande op haar van toepassing zou zijn, en kan men het Commissariaat-generaal in dit verband dan ook geen onzorgvuldig handelen verwijten.

In zoverre verzoekende partij meent dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, gelet op haar langdurig verblijf in België en het feit dat zij minderjarig was toen zij in België aankwam, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoon t dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en zij werpt er geen ander licht op. Zij brengt geen concrete en valabele elementen bij die aan deze en de andere vaststellingen in voormelde beschikking afbreuk vermogen te doen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS